

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstinget. № 22.

Syvende Session.

22de Møde.

Torsdagen den 10de Januar.

(Fortsat.)

Madvig (fortsat): Saaledes er man her, da Anvendelsen af de ved visse kirkelige Handlinger indkomne Bidrag til de fattige er kommen under Forhandling, kommet til at tænke paa det Forstyrrende, der ligger i Tavleombæringen i vore Kirker, og har villet rette derpaa. Dette troer jeg, at man ikke skulde gøre ved denne Lov; naar man vil gaae ind paa at rette en saadan Ulempe ved Kirkeeffikene, saa er der Mere og Vigtigere at rette; men selv om man holder sig til dette Punkt, er det jo meget tvivlsomt, om det, man egentligt tilfaldt ønsker at opnaae, er dette, at Tavleombæringen dog skulde vedblive, blot henlagt til en anden Tid; hvortil kommer, at man kun opnaaer dette i visse af Landets Kirker, men ikke i alle, idet denne Lov f. Ex. ikke kommer til at angaae Hovedstadens Kirker, hvor det Besvær, der følger med Tavleombæringen, er allerstørst paa Grund af det større Antal af Tavler, som der ombæres. De fleste, hvem Tavleombæringen er imod, ønske den vel ganske ophævet, men det er da, synes mig, meget uhensigtsmæssigt, naar man egentlig gaaer ud derpaa, at indføre en ikke ganske almindelig Bestemmelse, hvorved Tavleombæringen blot lempes lidt. Jeg siger, at Bestemmelsen er ikke almindelig; thi den angaaer, som bemærket, ikke alle Kirker og ikke alle Tavler, og heri ligger just ogsaa et Exempel paa den sædvanlige Følge af flige Endringer i Lovforslag. Da den frem-

kommer pludseligt paa Grund af en vis Stenning, kan den ikke faae en fuldstændig og altsidig Behandling, og den kan paa Grund af det foreliggende Lovforslags Grundbestaaelse overhovedet ikke derved komme til endelig Afgjørelse. Derfor troer jeg, at man skal i vor hele Lovgivningsvirksomheds Interesse stræbe at holde saadanne Bestemmelser ude af Loven. Om de end intet Andet skade, saa have de dog den Skade — og det er en ikke ringe — at de bringe Bestemmelser om visse Ting ind i Loven, hvor man ikke ventede dem, dette medfører ikke blot Besvær for de egentlige Lovkyndige, der tilfaldt slet ikke kunne oversee, hvor de have at søge Lovbestemmelserne for visse Gjenstande; men det har en meget skadelig Indflydelse med Hensyn til Lovens Overgang i Folkebevidstheden. For at kunne fremme denne skal man holde enhver Lov saa reen som mulig. Det er den almindelige Betragtning, der har ledet mig. Denne Lov gaaer ud paa at forandre Anvendelsen af de Bidrag til de fattige, der indkomme ved de kirkelige Handlinger. Jeg troer, at man gjør Ret i at indskrænke den hertil, og slet ikke her at besætte sig med den Form, hvori disse Bidrag indkomme. Denne Form kunde vistnok være bedre; men naar den skulde blive, som den dog i Grunden ønskes, skulde den heller ikke være, som her er foreslaaet, at Tavlerne skulle ombæres under Slutningspsalmen. Jeg skal endnu blot bede erindret, hvad jeg i Begyndelsen sagde, at med Hensyn til det specielle Tilfælde, den materielle Gjenstand, som her foreligger, vil det i det Ringeste paa mange Steder være meget uheldigt, at Tavler skal ombæres under Slutningspsalmen. — Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Endringsforslaget til det arede Thing.